

NYÅRS- HÄLSNING 20092010

HWL
ARKITEKT AB

Förra årets Nyårshälsning – sorgligt försenad även den – andades en förhoppning att den nya året skulle bli lite mindre arbetsintensivt än det år jag då skrev om. Delvis har jag lyckats – jag knaprade faktiskt åt mig ca 7 veckors sommarsemester. Härligt. Men under hösten eroderade principerna. Tre stora, spännande uppdrag "maxade" samtidigt. Mer om detta och övriga inslag i arbetsåret 2009 finns på baksidan av denna Nyårshälsning.

Det som i Danmark kallas "lønsbefriet" arbete skriver jag dock om på denna sida. Det handlar främst om mitt roliga ordförandeskap i MåMA, Målargruppen Maria. Tidigare års konstaterande att bristen på tid gör att jag åsidosatt akvarellmålandet är snart så tjatig att jag avstår från att finna nya formuleringar om det. Men en kortare akvarellkurs i somras och deltagande i MåMAs höstutställning hann jag dock med under året. Alltid spännande och utlämnande att hänga ut mina alster. Jag sålde fyra tavlor. Våldigt roligt och uppmuntrande.

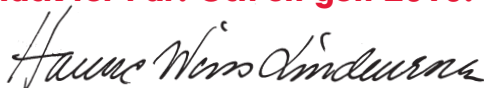
Jag brukar också orera om mina resor... Året inleddes med en 2,5 veckors resa till Sydafrika med besök i Capetown och Mpumalanga/ White River och Krugerparken – en resa min väninna och jag helt planerat själva. Fantastiska upplevelser – men som du kan läsa av en av krönikorna i detta häfte – tyvärr inte bara positiva. Efter en dags besök i svart township guidade av en man som var uppvuxen där och därpå följande besök på Robben Island vacklar tron på människans godhet. Men djur- och naturupplevelserna var fantastiska. Att under ganska lång tid uppleva en guddomligt vacker leopardhane på få meters håll var nog Krugerparkens höjdpunkt – trots elefanter, noshörningar, lejon mm.

I januari måste jag ta itu med det som är så vemodigt och sorgligt – nämligen uppbrottet från den 9-åriga, härliga kontorsgemenskapen på Åsögatan 122. Även i yrkeslivet är skilsmässor svåra. I slutet av januari ska allt vara färdigt. För min del innebär det att slänga massor – inte det enklaste för en ekorre!!! Och sen ska jag försöka hitta nå't bra ställe att sitta på. Tills vidare gäller min hemadress – se sista sidan.

Men först – en uppiggande resa direkt på nyåret – med ett norskt-svenskt kompisgäng till Andalusien och sen några egna dagar i Barcelona på hemvägen.

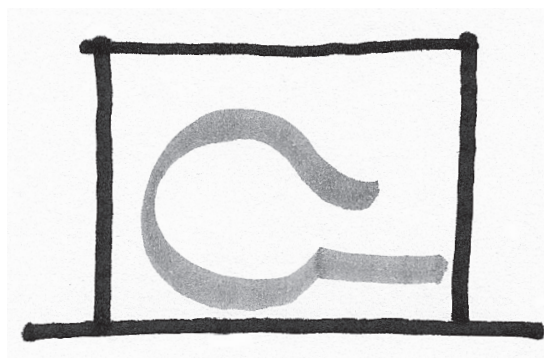
Detta är min tionde Nyårshälsning. Jag hoppas förstås du ska uppskatta, kanske provoceras av och gärna kommentera, dessa BIN-krönikor från det gångna året!

Tack för i år! Och ett gott 2010!

Hanne Weiss Lindencrona

Mer area för arior

Både Köpenhamn och Oslo har under de senaste fem åren fått nya, omskrivna operahus.

Det nya danska operan kompletterar den sedan länge underdimensionerade Det Kongelige på Kongens Nytorv – en prestigefylld byggnad på en prestigefylld plats således. En tävling om utbyggnad av

D. K. i början av 1990-talet slutade så pinsamt som om det vore ett svenskt tävlingsprojekt – i intet. Men nu finns den nya Operan på Holmen, uppförd enligt den rike mecenatens prerogativ – att välja arkitekt och dessutom styra denne!

Den norska operan är Oslo allra första operabyggnad. Anmärkningsvärt. Men låt den kulturella pinligheten vara glömd. Nu har de sitt operamonument som dessutom tillkommit på det vedertagna sättet för en byggnad av denna magnitud – genom tävling.

Trots stora olikheter mellan dessa nya operahus finns det också vissa likheter. De ligger båda i centrala lägen, vid vatten och har ritats av välrenommerade arkitekter. Båda har dessutom, liksom många andra nyare opera- och konserthus runtom i världen, stor kontrast mellan exteriör och interiör. Utanpå – de hårda materialen. Inuti – operarummet / klanglådan – i trä. Säkert akustiskt helt rätt. Vem kan tänka sig en akustisk gitarr i stål, en harpa av betong eller en cello av marmor? Även i foajéerna är träinslagen dominerande. Henning Larsens svävande blobb är klädd med gnistande blanka skivor av lönn och Snöhettas interiör – en böljande ammoniakmörknad ekvärld.

Stockholm har nu skandinavisk jumboplats i operahus vad avser kapacitet, arbetsmiljö och annan prestanda. Så fram med en bra tomt, gärna vid vatten, finn en mecenat om det kniper med de offentliga finanserna och utlys en internationell tävling (om inte Sverige förverkat sitt förtroende efter att den prestigefyllda stadsbibliotekstävlingen lagts i malpåse...). Och låt det resultera i en byggnad med mycket trä – varför inte ett trähus?

Bulldozrad samexistens

Några veckors besök i det storslagna och intressanta Sydafrika bjöd på många starka känslomässiga intryck. Bostadsförhållandena i de fattigaste delarna av Kapstadens townships blev ett möte med en verklighet, som jag inte riktigt lyckats förbereda mig på. Läsa om detta är väl en sak – men att se det något helt annat. Oändliga områden med minimala plåtskjul, tätättättätt. Områden med sånär 100% arbetslöshet, hög barnadödlighet osv. En ofattbar misär i detta i grunden rika land. Skam! Efterdyningarna av apartheidregimens ofattbara politik finns ännu i den socioekonomiska strukturen. Gissa vilka som bor i de sämsta plåtskjulen.

Ett annat förfärande vittnesbörd om apartheidregimernas framfart är ett stort centralt beläget, i det närmaste helt obebyggt, område i Kapstaden. I detta gigantiska impediment traskar man på stigar i gräset mellan kyrkor, moskéer och synagogor.

Vi talar om District Six, ett område som sedan 1900-talets början befolkats av frigivna slavar, konstnärer, handelsmän och immigranter från olika delar av världen. Efter andra världskriget, i apartheidepokens tidiga skeden, var området kosmopolitiskt, mångkulturellt och mångkonfessionellt, sjudande och intressant, men också ganska slitet. 1966 utnämndes området till ett "vitt område", vilket inte ens de vita i området accepterade. Men under 1970-talet tvångsförflyttades mer än 60 000 personer från District Six till segregerade townships flera mil utanför stadens kärna. Och genom att jämna bebyggelsen med marken lyckades regimen utplåna ett levande, intensivt och vibrerande bevis för att olika raser och religioner kan leva i samexistens.

Fördrivning och massförflyttning av människor, murar genom eller runt städer och bosättningar, rivning av symbolmättade miljöer... Ja, människans kreativitet när det gäller att kränka och förnedra förefaller att vara legio.

Innovativt innovationsklimat

I december avslutades danska projektet Byggeriets Innovation, BI, byggsektorns gemensamma innovationscenter. Med kunskap, metoder och pengar har BI givit stöd till företagsdrivna idéer, som utmanar byggeriets vanemässiga tänkande och som är kommersiellt gångbara.

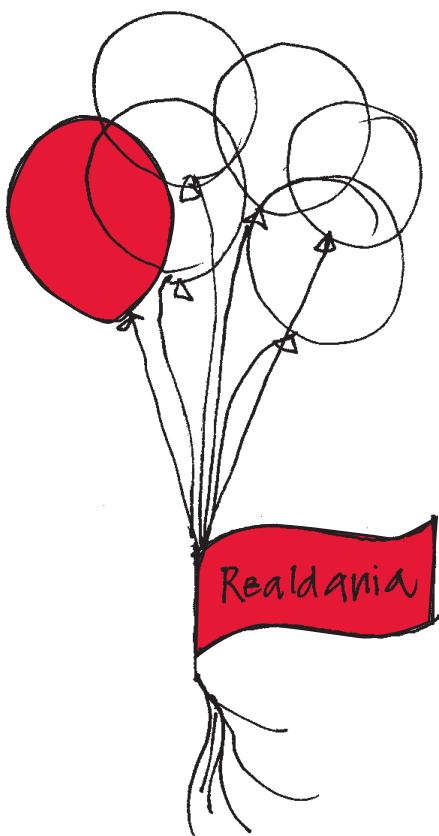
Sedan projektet startade i mitten av 2005 har man genomfört en lång rad utvecklingsprojekt där mer än 100 danska och utländska företag har medverkat. Gemensamt för dem alla är att de har drivits av konsulter och företagare som vågar tänka nytt, samarbeta i nya konstellationer, och i en holistisk utvecklingsprocess.

Projekten har handlat både om processer och produkter. De visar att det lönar sig för exempelvis arkitekter, ingenjörer, entreprenörer och materialproducenter att tillsammans utveckla lösningar som förenar kundens behov av unika eller anpassade produkter och företagens behov av en mer effektiv produktion. En spännande "offspring" från projektet är att man under arbetets gång har utarbetat och testat en metod att fånga upp, testa och förädla idéer och att i fem faser omsätta dessa till kommersiella lösningar. Läs mer om de olika projekten på www.byggerietinnovation.dk.

Och finansieringen då – glömde jag berätta det? När det gäller utvecklingsprojekt på arkitektur- och byggområdet i Danmark är svaret lika självklart som avundsvärt: Realdania. Fonden har satsat drygt 50 miljoner kr i BI. Och till skillnad från tidigare experimentbyggnadsstöd i Sverige, krävs aldrig pengarna åter om projekten blir kommersiellt lyckosamma – det förutsätts de bli!

Nog är väl den svenska byggsektorn i väl så stort behov av innovationer som den danska? Men var finns intresset, insikten och de ekonomiska musklerna för satsningar? Kanske hos det nya Tillväxtverket och Vinnova?!

Men sagan om Realdania – se det är en annan historia!

Vårkänslor

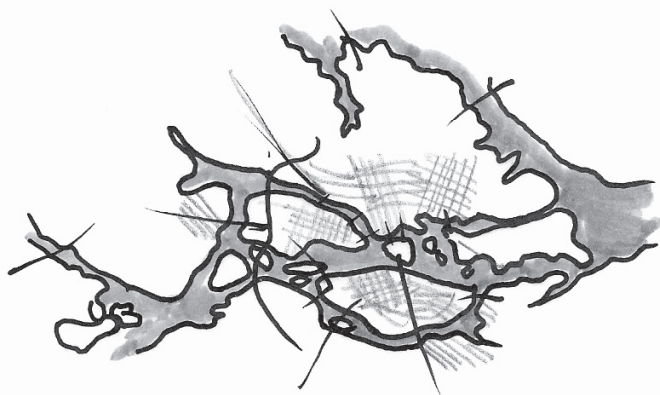
Åh, det är skönt när mitt Stockholm är grönt... Monica Zetterlunds underbara röst ljuder i mina öron där jag vandrar genom stan. Trots att det inte är natt och inte precis grönt heller. Men en helt underbar aprilmorgon, en sån som ger aptit på och hopp om livet.

Och Västerbron i den himmelska ron. Ja, den ser jag långt borta – från Centralbron närmare bestämt – och utan visans tomma spårvagn. Blicken passerar den vackra Riddarfjärden nu något belamrad av pontoner, flytbryggor, byggbodas på kajkanten mm. Helt OK. Äntligen ska getingmidjan byggas bort. Tänk att beslutet är fattat! I motsats till ett om Slussen som tenderar att bli ett monument över politikernas nostalgi, eftertänksamhet o/e beslutsångest snarare än över modernismen.

Här bor en miljon, säg hör dom den ton som Stockholm nu spelar för dem. Melodislingan i mitt inre överröstar av ett tåg som dundrar förbi. Den tonen kan jag leva utan. Försöker både tänka och vända mig bort. En nergrävning av spår och bilar vore en välgärning, om än en kostsam sådan. Passerar Riddarholmen, njuter av Stadshuset i morgonsolen och får Stockholms Waterfront – bygget i blickfånget. Tycker jag att det är så brutalt stort, så gigantiskt fel som många anser? Jag tror inte det – men avvaktar med bedömning tills jag ser de färdiga volymerna. Men skona oss från väldigt höga skrapor mitt-i-city. Rör inte min silhuett!!!

Sakta hitåt rör en man i sin båt. Nej, det var i min fantasi jag såg detta i Klara Sjö på min vandring under broarna mot Kungsbroplan. Med en positiv titt mot det kaxiga designhotellet vid Norra Bantorget avslutar jag min vandring till ett sammanträde i en av världens vackraste städer.

Vart vi än går vet att Stockholm har vår. Beppe och Monica – ni båda fattas mig. Men Stockholm finns, här och nu. Henne ska vi utveckla och vårda.

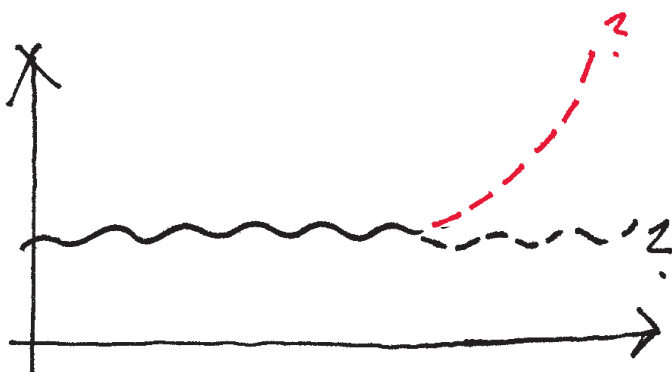
Om skor och Sega gubbar

Två personer från ett skoföretag skickar var sitt telegram från en resa till samma land. Den ene: Ingen marknad – Ingen i detta land har skor! Den andre: Gigantisk marknad – Ingen i detta land har skor!

När jag bläddrar i sammanfattningen Sega Gubbar – Statskontorets nyligen publicerade utvärdering av vad som skett efter Bygghälsörens Skärpning Gubbar (SOU 2002:115) poppar denna gamla historia, upp i mitt huvud. Handlingsstrategierna ligger i båda fallen i betraktarens syn på marknader, marknadsföring och entreprenörskap.

Utvärderingen slår fast att det i stort sett inte blivit några förbättringar efter Skärpning gubbar. Fram tonar fortfarande bilden av en machosektor där förändringsbenägenheten är rudimentär, många aktörer agerar mot bättre vetande och där man ofta, och säkerligen helt medvetet, tar genvägar som innebär fördröjningar och kvalitetsförsämringar för kunden.

Detta kan man hantera på två helt olika sätt.

Alternativ 1 – Hopplöst fall. Fly sektorn – här finns ingen framtid. Staten kan fortsätta att underlätta att se byggfrågorna som exempelvis en nationellt viktig näring eller att på annat sätt inordna byggfrågorna i något departement – vem vill äga en loser? Och varför ska man satsa på utbildning och forskning för en sektor som knappt verkar använda den kunskap som redan finns.

Alternativ 2 – Vilken härlig utmaning! Tänk, vad det finns att göra. I form av bättre egenkontroll i processens alla led, i utvecklandet av innovativa samverkansformer mellan aktörer, i nya sätt att driva projekt. Och, kanske viktigast, i utvecklandet av en (ny) etik. Recept som alltid alltså: Läs, studera, lär, forska, utveckla, experimentera, utvärdera, benchmarka. Gör det hemma på kammaren, på kontoret, i projektgruppen. Och inse att det inte är utifrån hjälpen ska komma. Vi måste själva kratsa ut kastanjerna som vi själva kastat in i den eld vi själva tänt på.

Rösta för stadspolitik!

Skola, vård, omsorg – de stora politiska frågorna som partierna – och blocken – gör utspel och positionerar sig i. Men när hörde man våra politiker i stat, landsting eller kommun ”tävla i” stadspolitik?

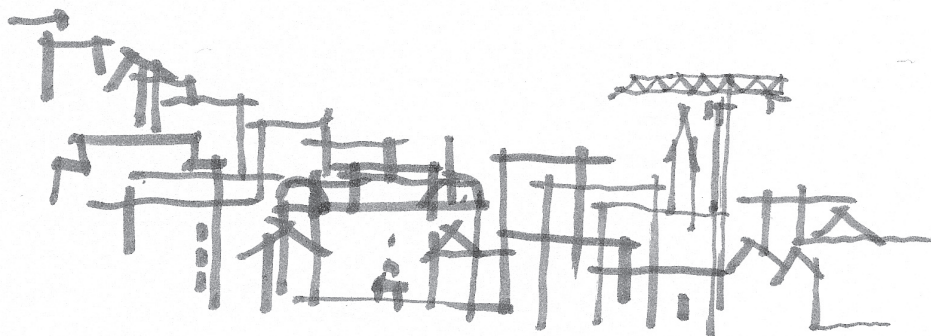
Ändå är staden livsrummet för de flesta av oss som lever i Sverige. Det är där vi bor, arbetar, umgås och/ eller deltar i kulturella evenemang. Städernas bebyggelse är en viktig del av vår byggnadskultur. Staden är också en ekonomisk arena, en näringslivsmagnet och motor i regionens eller nationens ekonomiska tillväxt. Därmed finns en maktkamp och konkurrens mellan stad och land och mellan olika städer. Det handlar om skattekonor, näringslivsetableringar, statliga institutioner, större evenemang och tillställningar, uppmärksamhet...

En stad kan aldrig slå sig till ro och vila på sina lagrar. Den är ständigt utsatt för olika former av förändringstryck och måste vara förändringsbenägen. Men om förändringsprocesserna förlöper utan förståelse för konsekvenserna finns en stor risk att resultatet, genom de små beslutens tyranni, blir något som ingen förutsåg eller önskade.

En stadspolitik behövs som ram för stadens utveckling. För att formulera denna politik måste man analysera stadens styrkor och svagheter, hot och möjligheter – en sorts SWOT – analys för staden. Det är en process som kräver kunskap, uthållighet, mod, öppenhet. Resultatet blir ”långsiktigt hållbart” genom medborgerlig förankring och blocköverskridande beslut.

Stadspolitik handlar alltså inte om att slå fast om man ska bygga kvarters- eller trädgårdsstad, höghus eller ej eller ”bostadisera” kontorslokaler. Då är vi inne på olika sätt att genom gestaltning av den fysiska miljön försöka medverka till att målen för stadens utveckling kan uppnås. Och då är det stadsbyggnadspolitik- och stadsgestaltning – vi talar om.

Men det är en annan – och eventuellt kommande – historia.

Arkitektur är politik

Just hemkommen från några dagars studietur i Köpenhamn. Det gav stoff till många tankar – och kanske krönikor. Jag "river" nu av en på direkten.

I slutet av augusti togs beslutet att tillåta uppförandet av en moské på en industritomt i de köpenhamnska nordvästkvarteren.

Gissa om detta väckt debatt...

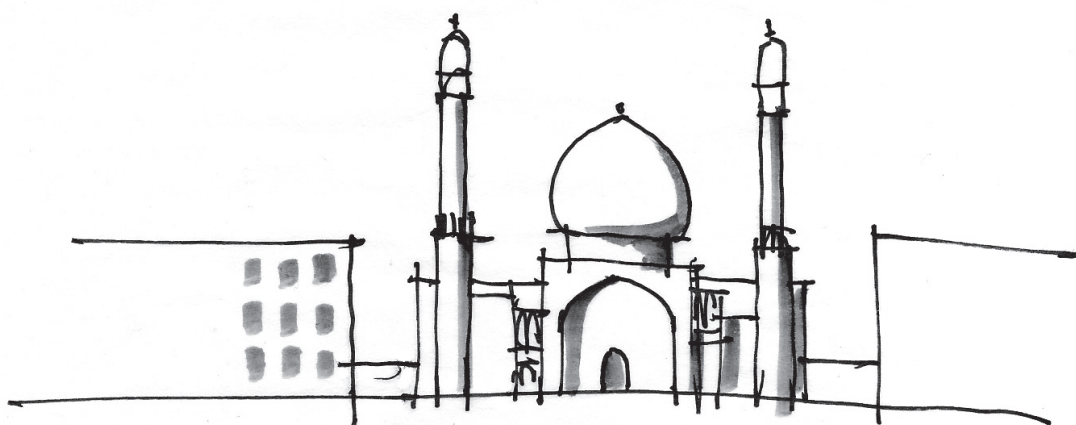
Mosképrojektet ska enligt uppgift finansieras av Iran – av vem där är oklart. Detta kommer därför att leda till fundamentalism och extremism anser islamofobiska kritiker. Intressant att notera är att ingen frågat vem som ska betala den utbyggnad av synagogan som beslutades samma dag. Och vem frågade AP Møller om hans pengars ursprung och gåvans syfte då han så oegennyttigt skänkte det danska folket sin opera?

Moskén har ritats av ett iranskt arkitektkontor. Det har förebilder i traditionell shiitisk arkitektur. Moskén har en central, ca 24 m hög, lökkupol som är klädd med ljusblått kakel och två 32 m höga minareter. Dessa ska dock inte användas för att kalla till bön.

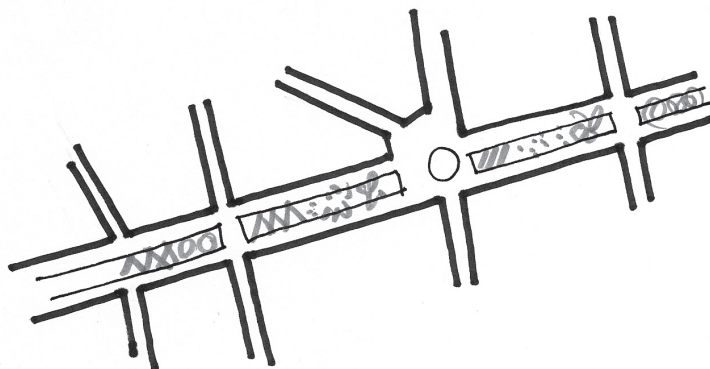
Minareterna spräcker Köpenhamns sky-line, menar kritikerna. Men det är den ju redan, av innerstadens alla danska kyrkors torn. Byggnaden är ful och odansk. Och visst – det är inte precis en vacker skapelse vi ser på illustrationerna. Och ja – den är odansk – vilket en moské rimligen i grunden är. Men kanske ett studiebesök i Stockholms fina moské på Medborgarplatsen skulle ge arkitekterna inspiration till nytänk och lugna kritikerna.

Men vad det främst handlar om är att man använder arkitektoniska och stadsbyggnadsmässiga argument för att stoppa icke önskvärda verksamheter och människor. Det är förstås islam och muslimer man vill hindra. Då är dansk folkepartis öppet invandrarfientlige Pia Kjaersgård ärligare och säger helt framt, att moskeer är vackra byggnader – det är innehållet hon inte vill ha. Häpp!

Härmed åter bevisat – arkitektur och politik hör ihop.

Upprustning light

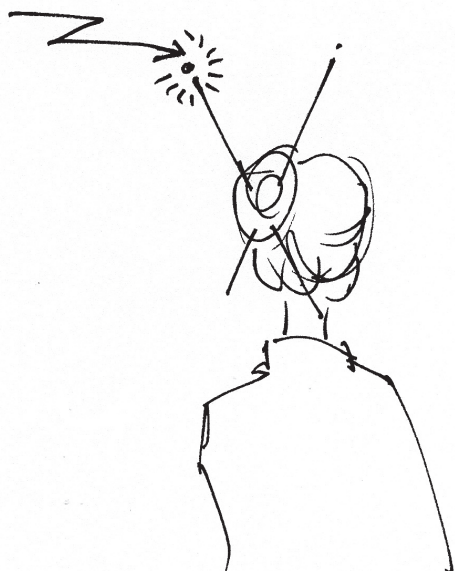
Det byggs och anläggs så mycket stort, stiligt och spektakulärt i Köpenhamnsregionen. Men det finns också det som är vardagsnära, vitalt och value-for money.

Prags Boulevard – en omvandling av ett överdimensionerat bilstråk i gränzonen mellan industri- och bostadsområde är en del av "kvarterslyftet" vid Holmbladsgade på Amager. Det är ett i fackpressen ganska omskrivet projekt men jag måste erkänna att vid första anblicken kände jag viss besvikelse. Verkhöjden i projektet är naturligtvis mer direkt avläsbar för den som vet hur det såg ut före omdaningen.

Den visuella grammatiken i form av limegröna belysningsarmaturer som markerar stråket noterade jag förstas direkt. Men under vandringen i den långa boulevarden, från staden ut mot Kastrup Strandpark, förfinades min syn successivt. Fram trädde en grön aktivitetsåder, nu i allt väsentligt för människan till fots eller på cykel. I det gröna stråket noterade jag de olika aktivitetszonerna med olika karaktär och gestaltning för lek, bollspel, kulturevenemang. Ett sympatiskt projekt, tyvärr lite folktomt när jag traskade där en måndagseftermiddag.

Sen raskt per fot och buss till Multipladsen på Nørrebro. En tidigare obebyggd hörntomt har på initiativ av invånarna i området och med mycket små medel rustats till en integrerad lek- och aktivitetsplats för barn i olika åldrar. När jag var där vimlade det med barn i 8-10 årsåldern som flängde runt på den nedsänkta boll- och skatebordplanen. Det finns åskådarplatser och en scen för kvartersfester, teater mm. Kommunen har efter detta goda exempel myntat begreppet "fickparker" som en modell för omvandling av små, oanvända tomter till aktivitetsrum för de kringboende.

Intressant att notera är att både dessa platser för mänskliga aktiviteter tillkommit på initiativ av och i samverkan med de boende. Och att det är bruksmiljöer man velat ha.

Use it or lose it

När depressionen ligger på lur i det fasansfulla, tilltagande höstmörkret gäller det ett gripa alla tillfällen till njutning, uppmuntran och tröst. Jag vidarebefordrar härmed min senaste "snuttefilt" som vederkvickelse för dem som, likt mig, tycker att november är en helt onödig månad som av folkhälsoskäl borde strykas ur almanackan.

Det handlar om hjärnans utveckling. Under den femte konferensen i Micasas konferensserie Seniorboende Vision 2030 lärde jag mig nämligen att hjärnan försätter att utvecklas så länge våra sinnen får stimulans. En hjärna blir aldrig färdig, aktiva sinnen är nyckeln till en aktiv hjärna, våra sinnen är startpunkten för hjärnans arbete mm mm i samma riktning. Är det inte underbart?!

Men det räcker inte att titta på samma TV-program, lukta på samma blomma eller lyssna på samma musik dagarna i ända. Alltför rutiniserade intryck ger inte stimulans åt våra sinnen. Man kan alltså inte soffpotatisa sig till hjärnutveckling. För hjärnan gäller: Use it or lose it!

Denna kunskap har naturligtvis betydelse för utformningen av vår omgivning. En rik och varierad miljö är alltså en god grund för stimulans av våra sinnen – och därmed för en väl fungerande hjärna. Men vi behöver även trygghet/förutsägbarhet. Just balansen mellan det igenkännbara och irrationella, mellan upprepning och variation är viktiga aspekter i gestaltning av den fysiska miljön. Jag vill tolka detta så att arkitekturen kan påverka hjärnans utveckling!

En genderreflektion: I gymmet stärker vi kroppen och motar dess förfall. Hjärnans gym – det måste vara sinnesstimulantia som konserter, teater, litteratur, film, konst... ja, kultur helt enkelt. Vilka slutsatser om utvecklingen av manliga och kvinnliga hjärnor kan man då dra av det faktum att kvinnor är betydligt flitigare kulturkonsumenter än män?

(Läs referat och föredrag mm från Micasas konferensserie på www.Micasa.se)

Byggnader som visuell retorik

Om jag säger retorik vad tänker du då? Kanske att det handlar om talekonst, om att använda språket och orden för att övertyga. Eller rentav använda dem på ett förföriskt och förljuget sätt för att uppnå ett syfte. Men retorik i dag innfattar alla de sätt vi använder för att påverka andra. Det kan vara klassiska medier såsom bild och text eller musik, mat, kroppsspråk och arkitektur.

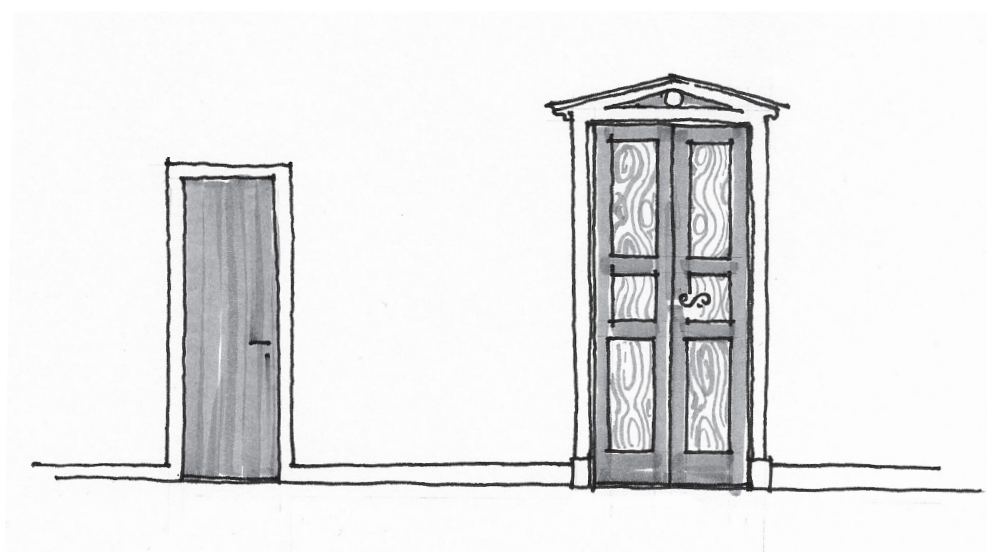
Arkitekturen som ett visuellt, retoriskt medel för att påverka således. Påverkan sker då i kraft av vad byggnadsdetaljen, byggnaden eller staden berättar.

Slottsarkitekturen manifesterar makt, prakt rikedom och ibland ointaglighet. Den gigantiska skalan i fascismens arkitektur talar ett annat maktspråk. Ekobyarna utformades ofta för att signalera att här bor mer miljömedvetna- och därmed bättre – människor.

I mitt stiliga trapphus från 1889 är lägenhetsdörrarna höga döbattangdörrar i trä med ådringsmålning. På varje våningsplan finns en ca 40 cm lägre enkeldörr – tjänstefolkets entré. Var pigorna kortare eller smalare än herrefolket? Knappast. Men vissa dörrar ska man skrida in igenom, genom andra smyga hukande.

Även i arkitekturens retoriska vokabulär finns många exempel på mer eller mindre vita lögner. Här finns olika former av trompe l'oeil: träpelares marmorering, trähörnkedjornas stenimitation och salarnas förstärkta perspektiv. Funktionalismens reverterade styckebyggda trähus gav sken av att vara industrialiserade produkter i modernt material. Och dagens motsats: industriellt tillverkade byggnadsdelar som utformas för att signalera en hantverksmässig tillverkning.

Gå ut i staden. Se dig omkring. Lyssna. Vad viskar listverkets profilering, vad vill byggnaden tala om för oss, vad proklamerar staden? Bli uppmärksam på den arkitektoniska retoriken bakom alla trender, tendenser och strömningar.

Om året som gått ...och det som kommer

Under året har jag medverkat till planering och genomförande av sju konferenser på temat Seniorboende Vision 2030 för Micasa Fastigheter i Stockholm AB. Konferenserna är ett resultat av det program jag hösten 2008 medverkade i om utveckling av seniorboendet. Ambitionen var att "titta framåt" och därmed blev det ju en självklarhet att leta fram aktuell forskning – ett riktigt roligt "detektivarbete" och att koppla detta till dagsläget och spekulera kring vägen framåt... Ja, det har varit ett unikt, oerhört roligt och stimulerande uppdrag som du kan läsa mer om på www.micasa.se.

I förra årets Nyårshälsning skrev jag om ett potentiellt intressant, spännande och svårt uppdrag där diskussionen då befann sig i sin linda. Det gällde uppdraget att medverka till planering och genomförande av en av expertkonferenserna under EU-ordförandeskapet. Uppdragsgivare var Arkitekturmuseet, som in sin tur fått uppdraget av kulturdepartementet.

Konferensen, Crossing Borders – Bridging gaps, towards innovative planning for and design of a sustainable infrastructure genomfördes i början av december. Planeringen av konferenser med internationella aktörer och medverkande är alltid tuff och bitvis svårmanövrerad. Men till slut faller på något förunderligt sätt allt på plats. Jag andas ut – tänker: aldrig mer. Men sen finns det ju något lockande i dessa utflykter från den svenska verkligheten.

Under hösten har jag också, inom ramen för BFAB, arbetat med en fortsättning på Boverkets tre-åriga kompetensutvecklingsprojekt för länsstyrelsefolk m fl om PBL i sina sammanhang. Det handlade om att under hösten planera och genomföra tre dialogseminarier på olika temata med folk på länsstyrelserna. Idéarbetet, upplägg och genomförandet gjordes av två dialog- och kommunikationsproffs. Jag lärde mig mycket där.

Under det gångna året har jag fortsatt arbetet med BFAB även i deras mer ordinarie kursverksamhet. Jag har också varit med i utvecklingen av en ny utbildning för dem som ska certifiera sig som Tillgänglighetssakkunniga. Under året har jag fortsatt som ledamot i tidningen Träinformations redaktionsnämnd ett uppdrag som fortsätter under 2010. Och sist – men inte minst – jag kommer att fortsätta att skriva krönikor i BIN 2010. Hoppas inte läsekretsen tröttnar! Jag har roligt i alla fall.

Min största yrkesmässiga utmaning under januari blir nog den kontorsflytt jag nämnt på förstasidan. Jag har bestämt att jag i denna flytt ska göra det jag inte gjort tidigare: gallra, slänga. Det betyder att jag för varenda akt, vartenda papper, varenda notering jag samlat på mig i de 22 åren företaget funnits ska värdera om den ska sparas eller inte. Jag tar med tacksamhet emot alla goda tips om metoder och förhållningssätt för detta arbete!

HWL Arkitekt AB

Timmermansgatan 2A • 118 25 Stockholm
Telefon 08-658 21 28 • Mobil 070-571 36 29
e-post hanne@hwl.se • www.hwl-arkitekt.se